

Dor de iarnă

Danab

Ce dor îmi e de tine, iarnă
Ca să te văd venind de sus
Cu norii pufoși de zăpadă
Chemând copii la săniuș...
Ce dor îmi e de de vreme în care
Troieni se ridicau la geam
Troieni care sclipeau în soare
Jucându-ne... le dăramam...

Eram cuprinși de voioșie
Căci iarna.. la noi a venit
Pe cer, luna cea argintie
Se ascundea în infinit,
Cu trena ei, plină de stele
Cu bucuria noastră-n gând...
Purtând pe mâini visele mele
Și ale tuturor, la rând...

O, dor îmi e de tine iarnă
Cu farmecul tău luminos,
Când ne-aduceai în prag de seară.
Mireasma unui brad frumos
Și strânși în juru-i pe-nserate
Cântam din piepturi de copii
De se mirau stelele toate
Iar cerul.. plin de bucurii
Era.. și noi toți plini de viață
De chiote.. și veselii
Căci moșul ne zâmbea în față
Purtând sacul cu jucării...

Mergeam noi toți copii-n vale
La colindat. Numai cel mic
Pierzându-și cușma lui, pe cale
Stătea în drum, nefiind, voinic,
Și supărat nevoie mare
Că drumul îl va rățăci.
Strigându-i totu cu glasul tare:
"doar după noi, tu să te ții!"
Și ce se mai trudea sărmanul
Ca să-i ajungă pe ai săi
Ținându-și cușma lui în mână
Să n-o mai piardă iar prin văi...

Doar raza lunii, blândă, bună
Trecea încet pe lângă noi
Și ne șoptea: "vă țin de mână
Și luminez, calea-napoi..."

Îmi este dor iarnă, de tine
De clipele de altatdat...
Copil fiind.. au fost puține
Dar nu le-am uitat.. nicio dat!

04.10.2015
Daniela Banita